

κόλπους άλλης Δυναμείας έστω κι' αυτής ακόμα της Ρωσίας.

Το άρθρο αυτό έχει καταπλήξει όλο τον κόσμο, αφού είναι γνωστό σ' όλους, και σ' αυτούς τους Κινέζους, πόσο ο γλωσσολογικός και χωρομαθηματικός διευθυντής των «Καιρών» μάχεται τη Ρωσία και πόσες φορές, με τα σφά του άρθρου, έχει αποσπάσει την Ελλάδα από τὰ νύχια του Πανσλαβισμού.

Για νάλλαξη τόσο απότομα πολιτική και να μιλάει με τόση συμπάθεια για τή Ρωσία, θα πη—και το πιστεύουμε— πώς πήρε Ρωσικά ρούβλια ή κι' αν δεν πήρε, πώς ήκουσε, ότι παίρνει ο «Νουμάς» και λαχταράει να πάρη κι' αυτός.

Πρέπει όμως να μάθη ο σεβαστός συναδελφός πώς ο μέγας δούξ Σέργιος, ως πρόεδρος της Πανσλαβιστικής Έταιρίας, στέλνει ρούβλια μονάχα σ' όσους μεταχειρίζονται τή δημοτική γλώσσα, όχι δε και σ' εκείνους που τήν πολεμούν. Καλά λοιπόν θα κάμη ο κ. Κινκωμιδής να μὴν εκθέτη, χωρίς λόγο, τὰ πατριωτικά φρονήματά του και νάρηση τή Ρωσική πολιτική ήσυχ.

Η ΕΡΑΣΜΙΑ

Βαρβάσαινα, ή τρυφερά κι' εύγενής Πυργοδέσποινα, ή τσαούτας νύκτας και ήμέρας θλίψεως συνεχώς διελθούσα διὰ του έλεγχτού της τής στέρησιν, απήχθουν αυτόμα τή εκ τής ξένης έπανόδιου του, τήν ακόλουθον λυρικωτάτην προσφώνησιν :

— Καλώς ήλθες. Τήν άφιξίν σου ως χελιδόνα της άνοιξέως προικνίζομένην λύσιν του σταφιδικού ζητήματος και τήν άνακούφισιν και εύμερίαν όλικλήρου λαού στένοντος υπό τὸ βάρος άφορήτου δυσπραγίας μετ' άδικαπτότου χαρῆς και εύφροσύνης χαιρετίζει ή άτυχῆς και πλειότερον πάσχουσα Βαρβάσαινα....

Τήν προσφώνησιν αυτή, θέλουν να είπουν μερικοί, πώς τήν έστειλαν έτοιμη από τὸ Βερολίνο και πώς είναι όστουή... εκ των Άλγέων του κ. Κλέωνος Περιαλγούς. Η άλήθεια όμως είναι πώς τόσο συγκινήθηκε ο κ. Δ. Δελιγιάννης από τήν προσφώνησιν αυτή ώστε άποφάσισε ή να λύση τὸ πολιτικόν ζήτημα, έπαναφέροντας τὸ σεβαστὸ θεῖο του στην Άρχή, ή να μὴ γυρίση και ξεκκοιτάξη τήν άτυχῆ και πλειότερον πάσχουσαν... από δασκαλικὸ ντελίριο Βαρβάσαιναν τήν και χυδαίως Μπαρμπάσαιναν κλωυμένην.

ΘΑ ΜΑΣ ΠΟΥΝ

πουλημένους στην Ίταλ'α, θα μας άποκαλέσουν προδό-

γνωρίζει κανείς από τήν προσπάθεια, μάλιστα κι από τούς κάπους που θα καταβάλουμε να σου πουνε λογικά καλά, καθώς τόκαμε τόσες φορές ο Έπισκοπόπουλος για τὰ βιβλία μου, καθώς τόκαμε και τότε στο Τρεγκιέ, για τὸ λόγο που έβγαλα και γω στ' αποκαλυπτήρια. Χρειάζεται σωστή τέχνη για να καταφέρη κανείς τόσο δύσκολο πράμα, δηλαδή να γράψη τόνος μου χωρίς να με βρίση, κι αφού σ'α μιλω για τήν όμορφη τήν ανταπόκριση που έστειλε ταχτικά στην Άθήνα, μὴ θαρρήτε, τὸ παρατήρησα πώς προτού λλήση στο τρίτο του άρθρο 1) τόσο κολακεφτικά και με τόσους επαινους για τὸ μικρό μου τὸ λόγο του Τρεγκιέ, τὸ δεύτερο τὸ άρθρο του 2) συλλογίστηκε με πολλή έγβενεια να τάφιερωση της γυναικός μου, γιατί σε κάθε γραμμὴ βλέπω και παίζει ρόλο σημαντικὸ ή κ. Ψυχάρη και βέβαια της άξιζει, μόνο που φανερώνεται ή σημασία του ως και στα παραμικρά, λόγου χάρη, όταν άξαφνα τρέχει να σ'α βρῆ θέση για τούς δυό σας στο θέατρο που εΐτανε άσφιχτικά γεμάτο. Άφτά ο Έπισκοπόπουλος θα τὰ βάζη πίτηδες, επειδή τὸ άθηνάϊκο τὸ δημόσιο θέλει κάποιον προετοιμασία. Με τή γυναικία

τες, θα ζητήσουν και τήν εξορία μας ακόμα οι πατριώτες δημοσιογράφοι, αν τολμήσουμε και να τὸ σκεφτούμε μόνο, χωρίς και να τὸ γράψουμε, πώς πιθανόν ο Ίταλός πρεσβευτής να μὴν εΐχε και τόσο άδικο αν έστειλε στην Κυβέρνησί του τήν περίφημη εκείνη έκθεσί του που μέσα σ' αυτήν εξωγράφισε τήν σύγχρονη Ελλάδα με χρώματα παρμένα από τή χρωματοθήκη του Άμπού.

Μὰ δεν τὰ λέμε όμως αυτά, γιατί δεν πεί να τὰ πούμε, αφού υπάρχουν και μερικές περιστάσεις—μια τέτοια δε περίπτωση είναι κι' αυτή,—που επιτρέπεται ή καλλιο επιβάλλεται να πη κανείς και ψέματα για να σώση τὸ γούτρό του, όταν μάλιστα παρουσιάζονται ξένοι που τὸ προσβάλλουν στα κάρια. Θα πούμε όμως κάτι άλλο, λιγώτερο προδοτικό: Θα πούμε δηλ. πώς είναι γελοία ή άπαίτησι που έχουμε να μας θαυμάζη όλος ο ντουινιάς και πώς είναι λίγο κωμική ή ιερά άγανάκτησι που μας πιάνη σαν βρεθῆ ένας ξένος να φανερῶση πώς δεν είναι και τόσο ένθουσιασμένος από λόγου μας.

Αν θέλετε νακούστε και τή γνώμη μας—αφου άκούσατε τόσες άλλες σοφές και πατριωτικώτατες—ο κ. Σιλβεστρέλλι αντί να μας κάνει κακό, καλό μας έκανε, πρώτα πρώτα γιατί μας άποκαλύψε μερικές κακομοιρίες μας που ίσως και να μὴ τις εΐχαμε πολυπροσέξει ως τώρα, κ' ύστερα γιατί μας άνάγκασε να θυμώσουμε και λίγο «πατριωτικά» να πούμε. Κι' όποιος μας τραβάει από τούς πολιτικούς θυμούς που τούς έχουμε προικίω και μας ρίχνει στους πατριωτικούς, που πᾶμε να τούς ξεχάσουμε, είναι φιλελληνας και δεν πρέπει να τὸν κεραινοβολη ο κ. Κανελλίδης κι' ο κ. Καλαποθάκης με τὰ μπουρμπουλιθρένια άρθρα τους, ούτε ο κ. Πάπ τὰ με ξεθυμασμένα χαριτολογήματά του.

ΕΒΓΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

„ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ“ ΤΟΜΟΣ Β΄.

Πουλιούνται στο βιβλιοπωλειό της

«Έστίας δρ. 6

τρῶγεται κι ο άντρας. Τι να κάμη; Κόρη του Ρενάν! Δεν είναι δημοτική, δεν είναι ζήτημα γλωσσικό. «Η κόρη του Ρενάν» 1) δεν είναι πια καθαφτό κυρία Ψυχάρη. Έρχεται ή κόρη του Ρενάν» άμέσως ύστερις από τούς επαινους που μου κάνει και του ίδιου. 2) Και για να τὸ καταλάβη πιό ξεστερα ο κόσμος πώς άλλο είναι ή δημοτική, κι άλλο τὸ Ρενάν ή κόρη, της βγάξει κι όνομα καινούριο, «ή κ. Ψυχάρη-Ρενάν» 3), ενώ έμεις τήν ξέρουμε κυρία Ψυχάρη κ' έτσι θαρῶ τήν άκούσατε πάντα σπιτι μας. Σὰ διάβασε τήν ανταπόκριση, μου εΐπε μάλιστα, όσο λίγο κι αν τὰ ξίζω, πώς λέγεται κ. Ψυχάρη, και πώς της φάνει. Δε φτάνει στην Ελλάδα δεν ταιριάζει να γράφη κανείς εκείνα που άλλου τὰ φωνάζουνε. Τὸ χρωστώ λοιπόν και στη φίλια και στην τέχνη του γλυκού μου Έπισκοπόπουλου που με γλύτωσε από κάμποσους αμπελάδες. Άκούτε και! ο άντιεθνικός, ο αίρεσιάρχης, ο μισέλληνας, να είναι γαμπρός ενός σοφού, ενός μεγάλου ανθρώπου, να ρητορεύη στο Τρεγκιέ, μπροστά σε τόνον κόσμο, να δημοσιέζεται ο

1) Τρίτο άρθρο, 11 του Σετέβρη, σελ. 2, στ. 2. 2) Ίδιο άρθρο, σελ. 2, στ. 2. 3) Ν. Α., 10 Σετέβρη, σελ. 1, στ. 2.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

VII

ZΩΗ

Στήν κορυφή του ύπέψηλου βουνού Έδρόθηκα αναβαίνοντας σάν φτερωτός Άλλοί μου! Ό,τι εΐχα χρόνους μέσ' στο νου Κ' εΐγα ναπολάψη ένας θνητός Εΐτανε άπάτη.

Τὰ κάλλη του γαλάσιου τούδρανοΰ Άπ' τὰ βουνάκια του νησιού του ταπεινού Πι' όμορφα, πιό καθάρια, όλα τὰ θ'ώρει Τάδάκροτό μου μάτι :

Στήν κορυφή του πιό άψηλού άπ' τὰ όρη Καθώς ανέβηκα, σάν σύγγεφο τυλίξει Τήν κεφαλή μου ή καταχνιά θολή, πυκνή Τρέμει τὸ γόνα μου και τὸ κορμί λυγίζει Και τήν καρδιά μου άμέσως ξεφυλλίζει Μιά μαύρη ανατριχίλα χυνοπωρινή... Και μύρια συγγεράκια, σάν έξωτικά Δεντράκια λευκολούλουδα, από πάνω Ξεφύλλιζαν χιονάκια βιαστικά Και μ' έρραιναν άκόμη πριν πεθάνω!... Σπέττες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

- Πώς ο Κλέωνας ο Ραγκαμπές διάβασε τὰ όσα του ψέλνει ή έπιφυλλίδα του «Νουμά» κι' άποφάσισε να πη πώς δεν τὰ διάβασε. Πώς αυτή τήν τέχνη τήν έμαθε από τὸ Χατζιδάκι. Πώς ή «Έσπερινή» λυσάει γιατί δεν τή βράζει ο «Νουμάς» χυδαία καθως κάμνει εκείνη. Πώς ή χυδαία γλώσσα γράφεται στην καθαρεύουσα. Πώς ο Μιστριώτης είναι ο Ιεροφάντης άπουνού του χυδαίου. Πώς στην Άθήνα γίνεται τ'ρα μεγάλο έμπόριο από πατσαθούρες. Πώς έγινε «Συντικίτο», με τὸ Μιστριώτη Πρόεδρο, και θα χτίσουνε Καπνοόχο στην Άκαδημία του Σίνα να τήν κάμουν Έργοστάσιο. Πώς θα καθαρίζουν καινούρια λυχνάκια και θα τὰ πουλούνε για παλιά. Πώς ο Ντεληγιάννης τούς τῦταζε Μονοπάλι σα γίνη Πρωθυπουργός. Πώς ο Ραγκαμπές θα διοιστή πράχτορας στο Βερολίνο. Πώς ο γέρο-Κόντος πήρε χάρισμα εκατό μετοχές. Άλλοι εΐπαν πώς ή Έταιρία θα κατασκευάζη Καθάρδιο, και πώς οι μετοχές του Κόντου είναι ενεργητικές. Άκούσαμε και πώς ο Ψυχάρης στέλνει μιάν άρχαία βελάδα του Χατζιδάκι για να πάη στο Βερολίνο, να τούς διαβάση τή διατριβή του.

Η ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

λόγος του στη Γαλλία, στις γαλλικές και στις ξένες φημερίδες, να μίλησε κιόλας στο λόγο του τόσο θερμά για τήν Ελλάδα, έπειτα να σεργιανίξη στο Τρεγκιέ με πρωθυπουργούς, να δίνη στο ξοχικό του έπίσημα τραπέζια σε ύπουργούς κι άλλους τέτοιους, α! από πια δε γίνεται. Να τὸ κρύψουμε! Και πάλι φρόνιμα ο φίλος μου ο Έπισκοπόπουλος εΐπε τήν πρώτη φορά (1) πώς τὸ τραπέζι θα δοθῆ στις κυρίας Ψυχάρη Ρενάν, τή δέφτερη (2) πώς δίνεται στις άκέρης του Ρενάν, ώστε μπορεί τὸ κάτω κάτω να υποθέση ο άναγνώστης πώς εΐλεπα, ή πώς δεν εΐμουνα καλεσμένος. Άπ' όλα του εΐταν άφτό και τὸ πιό πιτυχημένο Έδειξε μάλιστα πώς γνωρίζει τήν Ελλάδα και τήν ψυχολόγησε περίφημα Έδω οι άντίθειες οι φημερίδες, που είναι οι καθολικές, ή δε βάζανε μήτε κύριο μήτε κυρία Ψυχάρη, ή βάζανε τὸν κύριο μονάχα, να με χτυπήσουνε. Στην Ελλάδα σφύρνει να βάζης μονάχα τόνονα της κυρίας, σφύρνει και να της τὸ άλλάζης. Έτσι δεν πειράζεται κανένας. Σεχνιούνται καλύτερα και τὰ φοιτητικά για τὸ Βαγγέλιο, μόνον ότι δεν τὸ μετάφρασα. Έννοείται, κάμποσα πράματα δεν

(1). Ν. Α., 10 του Σετέβρη, σελ. 1, στ. 2. (2). Ν. Α., 11 του Σετέβρη, σελ. 2, στ. 2.

1) Νέον Άστν 11 του Σετέβρη, 1903, σελ. 2. 2) Ν. Α. 10 του Σετέβρη σελ. 1, στ. 2—3.